

Respectem-nos !



Objectius

- Aprendre què és el respecte.
- Potenciar la igualtat i el respecte cap als altres i el medi ambient.

Material

- La carta del cap indi.
- Full "vermell o verd".

Temps

Dues sessions d'una hora, aproximadament.

Metodologia

1. Es fa una pluja d'idees sobre la paraula respecte i es busca la definició correcta al diccionari.
2. El professor lliura el text " Carta del cap indi " a cada alumne amb les següents preguntes :
 - Quines coses valora l'home blanc ?
 - Què reben els indis de la terra ? I nosaltres ?
 - Què representa el progrés per l'indi ?
3. En petits grups han de buscar possibles solucions .
 - Què creus que pots fer tu per respectar la naturalesa ?
 - Raona la sentència de Bernabé Tierno " és el títol d'homes el que ens iguala a tots en dignitat" .
 - Fer una posada en comú amb tot el grup .
4. Facilitar als alumnes la present full de treball Vermell o verd?
En petits grups pensar comportaments i les seves conseqüències que suposen el respecte i altres falta de respecte. Fer la posada en comú.

Què és el respecte

El respecte és la consideració , atenció , deferència o mirament que es deu a una persona. Es el sentiment que porta a reconèixer els drets i la dignitat de l'altre . Aquest valor es fonamenta en la dignitat de la persona . Dignitat d'igual a igual compartida per tots .

El respecte cap a uns mateix es basa en el respecte que es professa a l'altre com a persona . La nostra dignitat de persones queda situada entre dues coordenades bàsiques: la del respecte a nosaltres mateixos i la del respecte als altres-

El respecte als altres és la primera condició per saber viure i posar les bases a una autèntica convivència en pau . Hem de valorar també el respecte a la natura : el món que ens envolta , animals , plantes ...

VALORS AMB EL RESPECTE

- Sinceritat
- Amabilitat
- Estima
- Autoestima
- Comprensió
- Humanitat

CONTRAVALORS AMB EL RESPECTE

- Egoisme
- desvergonyiment
- Desconsideració
- Desigualtat
- Incomprensió

Carta del cap indi

Carta que el cap indi Seattle va enviar al gran cap blanc de Washington, en resposta a l'oferta d'aquest de comprar-li una gran extensió de terres índies i crear una "reserva" per al poble indígena.

"Com es pot comprar o vendre el firmament ni fins i tot la calor de la terra ?

Aquesta idea ens és desconeguda. Si no som amos de la frescor de l'aire ni del fulgor de les aigües, com podran vostès comprar-lo?

Cada parcel·la d'aquesta terra és sagrada per al meu poble. Cada brillant mata de pi, cada òbol en les platges, cada gota de rosada en els foscs boscos, cada altell i fins al so de cada insecte és sagrat a la memòria i el passat del meu poble. La sàvia que circula per les venes dels arbres duu les memòries dels pells vermelles .

Els morts de l'home blanc obliden el seu país d'origen quan emprenen els seus passejos entre les estrelles, en canvi els nostres morts mai poden oblidar aquesta bondadosa terra, ja que és la mare dels pells vermelles. Som part de la terra i així mateix ella és part de nosaltres. Les flors perfumades són les nostres germanes, el cérvol, el cavall, la gran àguila, aquests són els nostres germans: les escarpades penyes i els humits prats, la calor del cos del cavall i l'home, tots pertanyem a la mateixa família.

Per tot això, quan el gran cabdill de Washington ens envia el missatge que vol comprar les nostres terres ens està demanant massa. També el gran cap ens diu que ens reservarà un lloc en el qual puguem viure confortablement, entre nosaltres, ell es convertirà en el nostre pare i nosaltres en els seus fills. Per això considerem la seva oferta de comprar les nostres terres. Això no és fàcil ja que aquesta terra, és sagrada per a nosaltres.

L'aigua cristal·lina que corre per rius i rierols no és només aigua, sinó també representa la sang dels nostres avantpassats. Si els venem la terra han de recordar que és sagrada i alhora deuen ensenyar als seus fills que és sagrada i que cada reflex fantasmagòric de les clares aigües dels llacs expliquen els successos i memòries de les vides de les nostres gents, el murmur de l'aigua és la veu del pare del meu pare.

Els rius són els nostres germans i sadollen la nostra set, són portadors de les nostres canoes i remunten als nostres fills. Si els venem la terra, han de recordar que és sagrada i alhora deuen recordar i ensenyar als seus fills que els rius són els nostres germans i també ho són els seus i per tant han de tractar-los amb la mateixa dolçor amb què es tracta a un germà.

Sabem que l'home blanc no comprèn la nostra manera de vida. Ell, no sap distingir entre un tros de terra i altre, ja que és un estrany que arriba de nit i presa de la terra el que necessita .

La terra no és la seva germana, sinó la seva enemiga i una vegada conquistada, segueix el seu camí deixant enrere la tomba dels seus pares sense importar-li. Tant la tomba dels seus pares com el patrimoni dels seus fills són oblidats. Tracta a la seva mare, la terra, i al seu germà, el firmament, com objectes que es compren, s'exploten i es venen com ovelles o comptes de colors. El seu apetit devorà la terra deixant endarrere només un desert.

No sé, però la nostra manera de vida és diferent al de vostès. La sola vista des les seves ciutats amb prou feines els ulls del pell roja. Però potser sigui perquè el pell vermella és un salvatge i no comprèn res. No existeix un lloc tranquil en les ciutats de l'home blanc, ni hi ha lloc on escoltar com s'obren les fulles dels arbres a la primavera o com aletegen els insectes. Però potser també això deu ser perquè sóc un salvatge que no comprèn gens. El soroll només sembla insultar les nostres oïdes. I després de tot, perquè serveix la vida si l'home no pot escoltar el crit solitari del enganyapastors ,

ni les discussions nocturnes de les granotes a la vora d'un estany? Sóc un pell vermella i gens entenc. Nosaltres preferim el suau murmuri del vent sobre la superfície d'un estany, així com l'olor d'aquest mateix vent purificat per la pluja del migdia o perfumat amb aromes de pins .

L'aire té un valor inestimable per al pell vermella, ja que tots els éssers comparteixen un mateix alè, la bèstia, l'arbre, l'home, tots respirem el mateix aire. L'home blanc no sembla conscient de l'aire que respira, com un moribund que agonitza molts dies, és insensible al pudor. Però si els venem les nostres terres ha de recordar que l'aire no és inestimable, que l'aire comparteix el seu esperit amb la vida que sosté. El vent que va donar als nostres avis el primer bufo de vida, també rep els seus últims sospirs . I si els venem les nostres terres han de conservar-les com cosa a part i sagrada, com un lloc on fins l'home blanc pot assaborir el vent perfumat per les flors de la praderia.

Per això considerem la seva oferta de comprar les nostres terres. Si decidim acceptar-la, jo posaré una condició: l'home blanc ha de tractar als animals d'aquesta terra com als seus germans.

Sóc un salvatge i no comprenc altra manera de vida. He vist milers de búfals podrint-se en les prades, morts a tirs per l' home blanc des d'un tren en marxa. Sóc un salvatge i no comprenc com una màquina fumejant pot importar més que el búfal al que nosaltres matem només per a sobreviure.

Què seria de l'home sense els animals? Si tots fossin exterminats, l'home també moriria d'una gran solitud espiritual. Perquè tot el que li passa als animals, també li succeirà a l'home. Tot va enllaçat.

Han ensenyar als seus fills que el sòl que trepitgen són les cendres dels nostres avis. Inculquin als seus fills, que la terra està enriquida amb les vides dels nostres semblants a fi que sàpiguen respectar-la. Ensenyin als seus fills, que nosaltres hem ensenyat als nostres que la terra és la nostra mare. Tot el que li ocorre a la terra li ocorrerà als fills de la terra. Si els homes escupen a terra, s'escupen a si mateixos.

Això sabem: la terra no pertany a l'home, l' home pertany a la terra. Això sabem. Tot va enllaçat, com la sang que uneix a una família. Tot va enllaçat.

Tot el que ocorre a la terra li ocorrerà als fills de la terra. L'home, no va teixir la trama de la vida, ell, és només un fil. El que fa amb la trama, s'ho fa a si mateix.

Ni tan sols l'home blanc, el Déu passeja i parla amb ell d'amic a amic, queda exempt del destí comú. Després de tot, potser siguem germans. Ja veurem. Sabem una cosa, que potser l'home blanc descobreixi algun dia, el nostre Déu és el mateix Déu. Vostès poden pensar ara que Ell els pertany el mateix que desitgen que les nostres terres els pertanyin, però no és així, Ell és el Déu dels homes i la seva compassió es comparteix per igual entre el pell vermella i l'home blanc. Aquesta terra té un valor inestimable per a Ell i si es danya es provocaria la ira del Creador. També els blancs s'extingiran, potser abans que les altres tribus. Contaminen els seus jaços i una nit periran ofegats en els seus propis residus.

Però vostès caminaran cap a la seva destrucció envoltats de glòria, inspirats per la força del Déu que els va portar a aquesta terra i que per algun disseny especial els va donar domini sobre ella i sobre el pell vermella. Aquesta destinació és un misteri per a nosaltres, ja que no entenem per què s'exterminen els búfals, es domen els cavalls salvatges, se saturen els racons secrets dels boscos amb l'alè de tants homes i s'atipa el paisatge dels exuberants pujols amb cables parlants. On és el matoll? Destruït. On és l'àguila? Va desaparèixer. Acaba la vida, i comença la supervivència ".

Vermell o verd?

De les següents activitats o comportaments , subratlla en vermell aquelles que suposen una falta de respecte i en verd les que no :

- Posar música al màxim
- Recollir un ram de flors
- Jugar brut
- Llençar papers
- Sembrar els camps
- Fer camins
- Tenir cura dels ocells
- Torturar als animals
- Regar les plantes
- Construir cases
- Aixafar les flors
- Ratllar les parets
- Recollir papers